

Љ. Вукадиновић
ГВОЗДЕНА ПЕСНИЦА
Сустрет на друму...

(15)

После победе над Рианом Милош је још два пута боксовао у Централу. Први меч добио је већ у првој рунди нок-аутом, а у другом мечу састао се са Дијацом. Тукао га је тако жестоко, да је Дијац био просто премлаћен. Судија је био принуђен да прекине меч у другој рунди.

Три муњевите победе нове боксерске звезде одушевиле су публику Централа. Милош их је освојио на јуриш. Када се његово име налазило на програму свет се гушио за карте. Прави бокс мечеви одржали су се пред благајном.

После треће борбе Милошев уговор је истекао и мечмекер је позвао Гастона У своју канцеларију:

– Твој момак је доста добар, – рекао је мотрећи Гастона испод ока, – и зато ти нудим нов уговор.

Али Гастон је завртео главом.

– Не, хвала. Доста је било. Нека се мало одмара.

Мечмекер се нагнуо преко стопа.

– Нудим ти за три меча три хиљаде франака. Боговски услови...

Гастон је устао одбијајући.

Мечмекер је нервозно обрисао чело и заиграо на своју последњу карту:

– Нудим ти главну борбу и хиљаду пет стотина франака за сваки меч. Такве услове имали су код мене само бивши шашпиони Европе. Хајде, потпиши.

Али Гастон је имао свој план. Он је одбио примамљиву понуду Централа. Одбио би он још боље услове. Био је задовољан да се откачио од Централа и никакве понуде не би га више натерале да потпише нов уговор. Оно што је морало да буде догодило се. Милош је боксовао у Централу и стекао је име. Три нок-аут победе извојеване за тако кратко време значиле су веома много. Тражити и даље ђавола на рингу Централа Гастон није хтео. Он је добро знао шта хоће и зато је брзо припремио све што је потребно да се Милош склони из Париза. Пренео је све потребне ствари на своје имање уредио тамо собу за свога пулена, дао потребна упутства рођаци Полети и довео Милоша пред готов чин.

Промена је утицала на Милоша изванредно. Чист сеоски ваздух, добра храна. романтична околина и свакодневни тренинг толико су га освежили да се осећао као никада раније.

Милош је имао ретку особину: допадао се свакоме на први поглед. Било је нечега у њему што је привлачило. Да ли је то био његов детињаст, весео осмех, његов пријатан, хармоничан глас, присност коју је уносио у своје понашање, или нешто друго, многима није било јасно, али су одједном осећали као да га познају одавно, као да је одрастао с њима, да им је најбољи друг и пријатељ.

Тако на јуриш Милош је освојио и Полету, стару уседелицу, пореклом са села која, одгајена и одрасла у једној малој варошици, имала је у себи много од провинциске средине, али у основи ипак остала сељанка, јер није волела париске младиће. Осећала је према њима онај нагонски презир својствен сељацима. Веровала је да су Паризлије покварени, рђави људи, развратници и порочни, да смишљају само рђаве ствари и да им живот пролази у банчењу, коцкању и разврату. Замишљала је новог госта као пропалог младаћа, испијених образа, упалих очију, нагриженог свим могућним болестима. Веровала је да Гастон није искрен према њој и да доводи тог богатог странца да се опорави на селу, да стекне нову снагу за своје покварене прохтеве. Зато га је омрзнула пре него што га је угледала. Била се већ решила да му живот учини неподношљивим да би га се само што пре отресла.

Када, је угледала Милоша: снажног, веселог, тако питома, детиња лица, веселог и увек расположеног, збунила се толко, да није умела да се снађе. Ипак га је гледала намргођено испод ока и дурила се. Али Милош као да то није примећивао. Снашао се одаах у новоме стану као да је ту одрастао. Похвалио је њену уредност, љуљао се на чистом, удобном кревету као дете, љуљао ое толико да је мадрац шкрипао, с пажњом је загледао њене ручне радове, а за вечером је јео слатко и пуних уста хвалио свако јело, убеђујући је да се ни у једном париском ресторану не може тако слатко вечерати.

Он ју је разоружавао постепено али сигурно, отклањајући као прстом једну за другом боре с њеног лица, изазивајући осмех задовољства на њеним стиснутим уснама и искре симпатије у неповерљивим зеницама. Већ после два дана он је био господар у кући. Полета је скакутала око њега, бринула се о свему, читала му жеље из очију. Њу је потпуно освојио овај „одрасли дечак“ који је умео тако умиљато, тако срдечно да јој тепа:

– Тетка Полета!

Још брже Милош је освојио малог Пола. Гастоновог сестрића. Њега је Гастон после смрти своје сестре узео под своје, довео га на имање и предао га старању Полетином.

Пол је имо дванаест година и био је веома бистар дечак, најбољи ђак у грађанској школи. Изванредно израстао за своје године, јак, танак у струку, али витак, он је пружао слику здравог, једног дечака. Његово овално лице с плавим, немирним очима, било је румено и лепо. Имао је високо чело и плаву, гргураву косу, сву увијену у коврџе, разбацане свуда по темену. Нежне усне, енергична брада и правилан нос, пун модрица, које су красиле чело на неколико места, испољавале су његову немирну нарав и указивале на његове несташлутке, које је сипао као из рукава. Полета је муку мучила с њиме. Покушавала је на све могуће начине да га умири, да га учини послушним, али су сва њена настојања била залудна. Пол је уживао да се игра с оним што је било забрањено: да краде туђе воће, да скида птичја гнезда, да завеже сеоским псима канте за реп и да их гони кроз село баш онда када су сви спавали; измишљао је хиљаду враголија и загорчавао живот Полети, која га је ипак волела и поклањала му сву овоју љубав. Пол се није плашио чак ни Гастона, иако је био мирнији када је овај био код куће. А Гастон је долазио тако ретко да је Полета била потпуно у властима свога малог љубимца и потпуно се покоравала његовим ћудима.

Пол је радознано дочекао новог госта и већ смишљао какву ће шалу да му приреди. Кад је Милош увече легао, тргнуо се уплашен и повукао ноге. Осећао је да нешто мрда у дну кревета и да га голица по табанима.

Скочио је из кревета и подигао јорган. Насмејао се грохотом. У кревету је велика шумска корњача лагано шетала по чаршаву. Кад је Милош пришао ближе увукла је главу и ноге и исчезла у својој кућици. Милош је спустио кроз прозор и запретио малом Полу смишљајући на који начин да му се освети.

Сутрадан Милош је лежао у удобној столици за одмарање и сунчао се. Одједанпут осетио је неки ујед на руци. Тргуо се, али га је опет нешто пецнуло испод лакта. Био је то оштар, али не јак бол. Знао је одмах да то није ујед инсекта. Кришом је погледао испод ока унаоколо и открио је недалеко, иза једне бале сена, малог Пола. Окренуо се њему и рекао смешећи се:

– Ниси баш мајстор у томе. Ја умем много боље од тебе...

Пол је изишао постиђен и намргођено гледао у Милоша. У руци је држао кратку цев од зове, шупљу. Дувајући у њу избацивао је округле, мале лоптице које су, погодивши циљ, изазивале бол сличан уједу комарца.

Милош је устао и пришао Полу. Узео је пуцаљку, ставио у њу округлу куглицу и погледао унаоколо. Дао је знак Полу и шуњајући се упутио се огради. На улици један оседлан коњ стајао је привезан за дрво. Пасао је траву. Милош је принео играчку устима.

– Сувише је далеко, – ликовало је Пол.

– Мислиш! – загонетно се насмешио Милош, одмерио раздаљину, нанишанио добро и снажно дунуо.

– Ох! задивљено је узвикнуо дечак.

Мала куглица ударила је коња по сапима и он је нервозно затресао ногом и репом се лупно на погођено место. Милош је поновио своју игру. После неколико минута коњ је постао нервозан и почео да се рити. Престао је да пасе и сву своју пажњу посветио том досадном инсекту који му није дао мира.

Пол се, ваљао од смеха, уживајући у смешним покретима разбеснелог коња. Задивљено је гледао у Милоша и пратио сваки његов покрет. Милош га је освојио потпуно. Шта више, изазвао је у њему дивљење које се следећих дана претворило у искрено поштовање, јер, је Милош умео све боље од њега. Али оно са пуцаљком највише га је освојило. Од тог дана били су најбољи пријатељи.

Стојећи тако на сунцу и протежући се, Милош је викао свог малог пријатеља. Тражио је блузу за тренинг, јер се спремао да трчи по пољу. Али мали ђаволан је сигурно негде сакрио блузу и сада је однекуд вребао, уживајући у игри.

– Хеј, Поле, где си?

Полета се појавила на вратима.

Пол није ту. Послала сам га на пошту у село. Дошао је неки пакет за нас. Чудим се, да се још није вратио.

– Одneo је моју блузу за тренинг, враголан. један. Мораћу да обучем нову? – насмејао, се Милош и отрчао у собу.

Излазећи из куће отшкринуо је врата од кујне и дубоко удахнуо миришљави ваздух:

– Ох, што лепо мирише! Кад се вратим сладићу бифтек, зар не тетка Полета?..

А затим је додао:

– Кажите Полу да сам отишао више куће, уз брдо. Довиђења...

Али није учинио тако. Упутио се преко поља ка главном друму, трчећи, пазећи на руле, газећи по пољском цвећу. Трава се савијала под његовим стопалама и остављала траг. Али се Милош на то није обазирао.

Знао је скакање јаруга и разних рупа, све то да ће га Пол ипак пронаћи, али је био задовољан што га је завео и упутио погрешним путем. То је била његова освета, што му је однео блузу и натерао га да тренира у новој тренерки, коју му је прошле недеље Гастон донео из Париза.

Футинг је била омиљена вежба младога спортисте. Трчање кроз поља, кроз шуму, друмом, пењање по малим узвишицама и спуштање низбрдо, пре је за њега претстављало велико задовољство и угодну забаву.

Његов живот на селу био је уређен по свим спортским прописима. Устајао је рано. Већ у шест часова био је на ногама и умивао се хладном водом испред бунара. Затим би извео неколико вежби за гипкост мишића, а онда би прочитао јутарње новине и доручковао. Бела кафа и парче хлеба с путером био је недовољан оброк, али довољан пред напорном вежбом која га је очекивала.

Тек после футинга чекао га је прави, обилати доручак, који је Полета тако брижљиво спремила.

Када је изгубио кућу из вида Милош је пошао кораком. Сагињао се често и откидао читав бусен траве трудећи се да га баца што даље. Или је кидао цвеће и разбацивао га више главе. Уживао је у безазленој дечачкој, игри. Није ни примећивао да одмиче све више, да се удаљује од куће.

Мали поток препречио му је пут. Летња жега исушила је корито, тако да је само танак млаз воде протицао. Милош се спусти до речице, сагнуо се и хладном водом поквасио лице. Вода је била бистра и брза, прилично плитка, тако да је прстима, додиривао шљунак, који се померао и мутио глатку површину.

Милош је премишљао тренутак да ли да се заустави овде и одмори мало или да продужи да трчи. Решио се на ово друго. Залетео се и гипким скоком прескочио преко потока, али се занијао и пао на другу, стрму обалу. Није се повредио и весело се попео до врха да би одмах затим наставио да трчи по неравном земљишту. Један пропланак пружио се пред њим, а затим се назирала зелена шума. Милош је скакутао, сагињао се понекад, узимао по који камичак и бацао га играјући се. Вежба је захтевала овакве несташлуке, јер су сви мишићи при томе били запослени.

Милош је променио правац. Уместо да иде ка шуми, спустио се пропланком. Трчао је између бокора закржљалог дрвећа, жбунова од купина, прескакао је исечене пањеве, већ поцрнеле од сунца и ветра, газио пољско цвеће, заобилазећи танка стабла младих јабланова и другог дрвећа, који се појављиваху све чешће што је ниже силазио.

(Наставиће се)

Lj. Vukadinović
GVOZDENA PESNICA
Susret na drumu...

(15)

Posle pobeđe nad Rianom Miloš je još dva puta boksovao u Centralu. Prvi meč dobio je već u prvoj rundi nok-autom, a u drugom meču sastao se sa Dijacom. Tukao ga je tako žestoko, da je Dijac bio prosto premlaćen. Sudija je bio prinuđen da prekine meč u drugoj rundi.

Tri munjevite pobeđe nove boksaerske zvezde oduševile su publiku Centrala. Miloš ih je osvojio na juriš. Kada se njegovo ime nalazilo na programu svet se gušio za karte. Pravi boks mečevi održali su se pred blagajnom.

Posle treće borbe Milošev utovor je istekao i mečmeker je pozvao Gastona U svoju kancelariju:

– Tvoj momak je dosta dobar, – rekao je motreći Gastona ispod oka, – i zato ti nudim nov ugovor.

Ali Gaston je zavrteo glavom.

– He, hvala. Dosta je bilo. Neka ce malo odmara.

Mečmeker se nagnuo preko stopa.

– Nudim ti za tri meča tri hiljade franaka. Bogovski uslovi...

Gaston je ustao odbijajući.

Mečmeker je nervozno obrisao čelo i zaigrao na svoju poslednju kartu:

– Nudim ti glavnu borbu i hiljadu pet stotina franaka za svaki meč. Takve uslove imali su kod mene camo bivši šašpioni Evrope. Hajde, potpiši.

Ali Gaston je imao svoj plan. On je odbio primamljivu ponudu Centrala. Odbio bi on još bolje uslove. Bio je zadovoljan da se otkačio od Centrala i nikakve ponude ne bi ga više naterale da potpiše nov ugovor. Ono što je moralo da bude dogodilo se. Miloš je boksovao u Centralu i stekao je ime. Tri nok-aut pobeđe izvojevane za tako kratko vreme značile su veoma mnogo. Tražiti i dalje đavola na ringu Centrala Gaston nije hteo. On je dobro znao šta hoće i zato je brzo pripremio sve što je potrebno da se Miloš skloni iz Pariza. Preneo je sve potrebne stvari na svoje imanje uredio tamo sobu za svoga pulena, dao potrebna uputstva rođaci Poleti i doveo Miloša pred gotov čin.

Promena je uticala na Miloša izvanredno. Čist seoski vazduh, dobra hrana. romantična okolina i svakodnevni trening toliko su ga osvežili da se ocećao kao nikada ranije.

Miloš je imao retku osobinu: dopadao se svakome na prvi pogled. Bilo je nečega u njemu što je privlačilo. Da li je to bio njegov detinjast, veseo osmeh, njegov prijatan, harmoničan glas, prisnost koju je unosio u svoje ponašanje, ili nešto drugo, mnogima nije bilo jasno, ali su odjednom osećali kao da ga poznaju odavno, kao da je odrastao s njima, da im je najbolji drug i prijatelj.

Tako na juriš Miloš je osvojio i Poletu, staru usedelicu, poreklom sa sela koja, odgajena i odrasla u jednoj maloj varošici, imala je u sebi mnogo od provincijske sredine, ali u osnovi ipak ostala seljanka, jer nije volela pariske mladiće. Osećala je prema njima onaj nagoni prezir svojstven seljacima. Verovala je da su Parizlije pokvareni, rđavi ljudi, razvratnici i poročni, da smišljaju samo rđave stvari i da im život prolazi u bančenju, kockanju i razvratu. Zamišljala je novoga gosta kao propalog mladaća, ispijenih obraza, upalih očiju, nagriženog svim mogućim bolestima. Verovala je da Gaston nije iskren prema njoj i da dovodi tog bogatog stranca da se oporavi na selu, da stekne novu snagu za svoje pokvarene prohteve. Zato ga je omrznila pre nego što ga je ugledala. Bila se već rešila da mu život učini nepodnošljivim da bi ga se samo što pre otresla.

Kada, je ugledala Miloša: snažnog, veselog, tako pitoma, detinja lica, veselog i uvek raspoloženog, zbunila se tolko, da nije umela da se snađe. Ipak ga je gledala namrgođeno ispod oka i durila se. Ali Miloš kao da to nije primećivao. Snašao se odaah u novome stanu kao da je tu odrastao. Pohvalio je njenu urednost, ljuljao se na čistom, udobnom krevetu kao dete, ljuljao oe tolko da je madrac škripao, s pažnjom je zagledao njene ručne radove, a za večerom je jeo slatko i punih usta hvalio svako jelo, ubeđujući je da se ni u jednom pariskom restoranu ne može tako slatko večerati.

On ju je razoružavao postepeno ali sigurno, otklanjajući kao prstom jednu za drugom bore s njenog lica, izazivajući osmeh zadovoljstva na njenim stisnutim usnama i iskre simpatije u nepoverljivim zenicama. Već psle dva dana on je bio gospodar u kući. Poleta je skakutala oko njega, brinula se o svemu, čitala mu želje iz očiju. Nju je potpuno osvojio ovaj „odrasli dečak“ koji je umeo tako umiljato, tako srdačno da joj tepa:

– Tetka Poleta!

Još brže Miloš je osvojio malog Pola. Gastonovog sestrića. Njega je Gaston posle smrti svoje sestre uzeo pod svoje, doveo ga na imanje i predao ga staranju Poletinom.

Pol je imo dvanaest godina i bio je veoma bistap dečak, najbolji đak u građanskoj školi. Izvanredno izrastao za svoje godine, jak, tanak u struku, ali vitak, on je pružao sliku zdravog, jedrog dečaka. Njegovo ovalno lice s plavim, nemirnim očima, bilo je rumeno i lepo. Imao je visoko čelo i plavu, grguravu kosu, svu uvijenu u kovrdže, razbacane svuda po temenu. Nežne usne, energična brada i pravilan nos, pun modrica, koje su krasile čelo na nekoliko mesta, ispoljavale su njegovu nemirnu narav i ukazivale na njegove nestašlutke, koje je sipao kao iz rukava. Poleta je muku mučila s njime. Pokušavala je na sve moguće načine da ga umiri, da ga učini poslušnim, ali su sva njena nastojanja bila zaludna. Pol je uživao da se igra s onim što je bilo zabranjeno: da krade tuđe voće, da skida ptičja gnezda, da zaveže seoskim psima kante za pep i da ih goni kroz selo baš onda kada su svi spavali; izmišljao je hiljadu vragolija i zagorčavao život Poleti, koja ga je ipak volela i poklanjala mu svu ovoju ljubav. Pol se nije plašio čak ni Gastona, iako je bio mirniji kada je ovaj bio kod kuće. A Gaston je dolazio tako retko da je Poleta bila potpuno u vlastima svoga malog ljubimca i potpuno se pokoravala njegovim ćudima.

Pol je radoznalo dočekao novoga gosta i već smišljao kakvu će šalu da mu priredi. Kad je Miloš uveče legao, trgnuo se uplašen i povukao noge. Osećao je da nešto mrda u dnu kreveta i da ga golica po tabanima. Skočio je iz kreveta i podigao jorgan. Nasmejao se grohotom.

U krevetu je velika šumska kornjača lagano šetala po čaršavu. Kad je Miloš prišao bliže uvukla je glavu i noge i isčezla u svojoj kućici. Miloš je spustio kroz prozor i zapretio malom Polu smišljajući na koji način da mu se osveti.

Sutradan Miloš je ležao u udobnoj stolici za odmaranje i sunčao se. Odjedanput osetio je neki ujed na ruci. Trgnuo se, ali ga je opet nešto pecnulo ispod lakta. Bio je to oštar, ali ne jak bol. Znao je odmah da to nije ujed insekta. Krišom je pogledao ispod oka unaokolo i otkrio je nedaleko, iza jedne bale sena, maloga Pola. Okrenuo se njemu i rekao smešeći se:

– Nisi baš majstor u tome. Ja umem mnogo bolje od tebe...

Pol je izišao postićen i namrgođeno gledao u Miloša. U ruci je držao kratku cev od zove, šuplju. Duvajući u nju izbacivao je okrugle, male loptice koje su, pogodivši cilj, izazivale bol sličan ujedu komarca.

Miloš je ustao i prišao Polu. Uzeo je pucaljku, stavio u nju okruglu kuglicu i pogledao unaokolo. Dao je znak Polu i šunjajući se uputio se ogradi. Na ulici jedan osedlan konj stajao je privezan za drvo. Pasao je travu. Miloš je prineo igračku ustima.

– Suviše je daleko, – likovao je Pol.

– Misliš! – zagonetno se nasmešio Miloš, odmerio razdaljinu, nanišanio dobro i snažno dunuo.

– Oh! zadivljeno je uzviknuo dečak.

Mala kuglica udarila je konja po sapima i on je nervozno zatresao nogom i repom se lupno na pogođeno mesto. Miloš je ponovio svoju igru. Posle nekoliko minuta konj je postao nervozan i počeo da se rita. Prestao je da pase i svu svoju pažnju posvetio tom dosadnom insektu koji mu nije dao mira.

Pol ce, valjao od smeha, uživajući u smešnim pokretima razbesnelog konja. Zadivljeno je gledao u Miloša i pratio svaki njegov pokret. Miloš ga je osvojio potpuno. Šta više, izazvao je u njemu divljenje koje se sledećih dana pretvorilo u iskreno poštovanje, jer, je Miloš umeo sve bolje od njega. Ali ono sa pucaljkom najviše ga je osvojilo. Od tog dana bili su najbolji prijatelji.

Stojeći tako na suncu i protežući se, Miloš je vikao svog malog prijatelja. Tražio je bluzu za trenig, jer se spremao da trči po polju. Ali mali đavolan je sigurno negde sakrio bluzu i sada je odnekud vrebao, uživajući u igri.

– Hej, Pole, gde si?

Poleta se pojavila na vratima.

Pol nije tu. Poslala sam ga na poštu u selo. Došao je neki paket za nas. Čudim se, da se još nije vratio.

– Odneo je moju bluzu za trening, vragolan. jedan. Moraću da obučem novu? – nasmejao, se Miloš i otrčao u sobu.

Izlazeći iz kuće otškrinuo je vrata od kujne i duboko udahnuo mirišljavi vazdyx:

– Oh, što lepo miriše! Kad se vratim sladiću biftek, zar ne tetka Poleta?..

A zatim je dodao:

– Kažite Polu da sam otišao više kuće, uz brdo. Doviđenja...

Ali nije učinio tako. Uputio se preko polja ka glavnom drumu, trčeći, pazeći na rule, gazeći po poljskom cveću. Trava se savijala pod njegovim stopalama i ostavljala trag. Ali se Miloš na to nije obazirao. Znao je skakanje jaruga i raznih rupa, sve to da će ga Pol ipak pronaći, ali je bio zadovoljan što ga je zaveo i uputio pogrešnim putem. To je bila njegova osveta, što mu je odneo bluzu i naterao ga da trenira u novoj trenerki, koju mu je prošle nedelje Gaston doneo iz Pariza.

Futing je bila omiljena vežba mladoga sportiste. Trčanje kroz polja, kroz šumu, drumom, penjanje po malim uzvišicama i spuštanje nizbrdo, pre je za njega predstavljalo veliko zadovoljstvo i ugodnu zabavu.

Njegov život na selu bio je uređen po svim sportskim propisima. Ustajao je rano. Već u šest časova bio je na nogama i umivao se hladnom vodom ispred bunara.

Zatim bi izveo nekoliko vežbi za gipkost mišića, a onda bi pročitao jutarnje novine i doručkovao. Bela kafa i parče hleba s puterom bio je nedovoljan obrok, ali dovoljan pred napornom vežbom koja ga je očekivala. Tek posle futinga čekao ga je pravi, obilati doručak, koji je Poleta tako brižljivo spremala.

Kada je izgubio kuću iz vida Miloš je pošao korakom. Saginjao se često i otkidao čitav busen trave trudeći se da ga baci što dalje. Ili je kidao cveće i razbacivao ga više glave. Uživao je u bezazlenoj dečačkoj, igri. Nije ni primećivao da odmiče sve više, da se udaljuje od kuće.

Mali potok preprečio mu je put. Letnja žega isušila je korito, tako da je samo tanak mlaz vode proticao.

Miloš se spusti do rečice, sagnuo se i hladnom vodom pokvasio lice. Voda je bila bistra i brza, prilično plitka, tako da je prstima, dodirivao šljunak, koji se pomerao i mutio glatku površinu.

Miloš je promišljao trenutak da li da se zaustavi ovde i odmori malo ili da produži da trči. Rešio se na ovo drugo. Zaleteo se i gipkim skokom preskočio preko potoka, ali se zanihao i pao na drugu, strmu obalu. Nije se povredio i veselo se popeo do vrha da bi odmah zatim nastavio da trči po neravnom zemljištu. Jedan proplanak pružio se pred njim, a zatim se nazirala zelena šuma. Miloš je skakutao, saginjao se ponekad, uzimao po koji kamičak i bacao ga igrajući se. Vežba je zahtevala ovakve nestašluke, jer su svi mišići pri tome bili zaposleni.

Miloš je promenio pravac. Umesto da ide ka šumi, spustio se proplankom. Trčao je između bokora zakržljalog drveća, žbunova od kupina, preskakao je isečene panjeve, već pocrnele od sunca i vetra, gazio poljsko cveće, zaobilazeći tanka stabla mladih jablanova i drugog drveća, koji se pojavljivahu sve češće što je niže silazio.

(Nastaviće se)